

tels kunnen verloren worden. Vingerafdrukherkenning, dat is het. Als je een vinger op de knop zet, en hij herkent dat jij het bent, kun je doordrukken. Als je doordrukt, ben je dood. Heel simpel, geen ingewikkeld gedoe, geen loop tegen je kop zetten, het idee alleen al van een kogel die je hersenpan binnendringt, jazzus, er aan de andere kant weer uit komt zetten. En toch nog blijven leven. Dat zul je zien. Je raakt verlamd en belandt in een rolstoel. Ook niet met knikkende knieën op het dak van een flatgebouw. Die drie seconden dat het pleaveisel op je afraast, of je klapt bovenop die vrachtwagen, zul je zien, weer een rolstoel. Je zakken vol stenen en water in je longen. Of je hoofd in het gasfornuis. Een wiebelende stoel onder je. Heb ik er een overgeslagen? Het gaspedaal intrappen en je ogen dicht tot de klap komt. Altijd het risico dat je ademend uit de wrakstukken wordt getrokken. Cyaankalipil, gloe, slik en een wurgslang knijpt je keel dicht. Ook geen pretje. Dan de knop. Je drukt erop en je laatste uur heeft geslagen. Nee, de laatste seconde. Alsof je het licht uitdoet. Geen lijk, geen gespetter, geen stank, opgelost, einde oefening, hemelvaart zonder publiek.

Dus je hebt zo'n knop. Je hebt die knop.

Zou je hem dan al een keer ingedrukt hebben? Denk even mee, jullie. Zoals je daar nu zit. Zou er de afgelopen jaren een moment geweest zijn waarop je hem had ingedrukt, hè, afgelopen met het gezeik. Je mag er gerust even over denken. Ik verwacht niet meteen antwoord. En al geef je geen antwoord, denk er even over.

Niet hoe zwaar voor sommigen het leven is, is de vraag, maar of het aan ongerief te danken is dat ze er nog zijn. Het ongerief van zelfmoord. Er lopen er heel wat rond, geloof ik, te bedonderd om er een eind aan te maken, te veel rompslomp vinden ze. Naar België om een pistool te halen, die blikken vanachter de toonbank. Is dit een kaliber wat een schedel kan doorboren? Naar huis met dat ding, waar bergen we het op, doen we het meteen vanavond, nee toch maar niet, waar gaat die kogel straks inslaan, wie gaat de knal horen.

Zou een druk op de knop volstaan, ze waren er allang niet meer geweest. Een trekker overhalen, gadver, geef mij maar een knop. Tweehonderd keer per dag, hoe moet ik het zeggen. Ik raak helemaal buiten mezelf. Dichter bij niet bestaan kan ik niet komen. Er niet zijn, niets zo mooi als er niet zijn. Raampje open, raampje dicht. Er zou niet eens een filmpje in hoeven zitten. Toch gaat er iedere keer weer een in. Vijf per dag, de weekenden meegerekend. Die handeling van het terugspoelen, het volle filmpje, zesendertig keer op de knop gedrukt, opgeslagen in een rolletje. Het nieuwe filmpje erin, voorbestemd om zesendertig maal een blik te werpen op de wereld buiten, eentweehonderdvijftigste seconde, raampje open en raampje weer dicht.

Een maand geleden kreeg de telefoon kuren. Soms als ik opnam, leek het of er wel verbinding tot stand was gekomen, maar wat ik ook zei, geen reactie. Eén keer per dag misschien, hoogstens twee keer. Een week later, bij thuiskomst stonden acht berichten op het antwoordapparaat. Zes daarvan waren flarden van ruis, een paar seconde per flard. Niet het ruisen van bladeren, niet de ruis van een slechte verbinding, niet van sneeuw op de televisie. Toch kwam het geluid me bekend voor. Twee dagen niets. Toen weer ruis, ik legde niet neer, bleef luisteren, goed luisteren, op de achtergrond meende ik ademhaling te horen. Een zacht hijgen, beetje rochelg. Ik gooide de hoorn erop. Meteen weer de telefoon, hetzelfde liedje. Nu niet de hoorn erop gegooid, de opnameknop van het antwoordapparaat ingedrukt. De

volgende dag, ik stond net filmpjes in te spoelen, de telefoon. Eerst die filmpjes erin, toen het licht aan, nog steeds ging de telefoon. Ik nam op: ruis. Twee uur later weer.

Tot nu toe was het van mijn kant bij een neutraal 'Hallo' gebleven, zoals ik altijd de hoorn opneem: 'Hallo'. Wanneer er dan niets terugkwam: de hoorn erop. Maar deze keer legde ik niet neer, 'Hallo' zei ik voor de tweede keer, iets harder dan de eerste keer. Toen er nog niets terugkwam weer 'Hallo', nu riep ik het, en nog een keer, tot ik eindelijk uit mijn vel sprong, keihard 'Klootzak' brulde en woedend de hoorn erop smeed.

Stom. Je moet juist geen sjoerge geven. Je zegt je naam. Hoor je niets, leg je de hoorn erop. Nu wisten ze dat ze beet hadden. Vanaf dat moment werd het erger en erger. Er waren dagen bij dat er twintig keer werd gebeld. Vooral in het weekend, lekker goedkoop, denkt hij. Of zij.

Eén keer nam ik op en zei niets, geen 'Hallo', geen 'Klootzak'. Na enkele tellen werd de verbinding aan de andere kant verbroken. De volgende keer hield ik weer mijn mond. De ander legde nu niet neer. Ik ook niet, de hoorn op tafel gelegd, de lijn opengelaten. Na een uur: nog steeds ruis, maar anders, andere ruis. Weer een uur later: nog steeds de lijn open. Je word je bewust van alle omgevingsgeluiden, als je erbij bedenkt dat een ander meeluistert. Startende auto's, roepende mensen, deuren die dicht worden geslagen.

De kleine wegen voor me. Daarachter, in de verte, de grote. Een camera zoemt in. Een parkeerplaats aan de kant van de autosnelweg, een hamburgertent. Vier mensen zijn uit hun auto gestapt. Ze staan hamburgers naar binnen te proppen. Vergeten de auto op de handrem te zetten. In de versnelling krijg je ze niet, het zijn automaten, voor of achteruit, meer zit er niet op. Handig, heb je een hand vrij achter het stuur. Om tijdens het rijden op de knie van een vrouw te leggen. Een roei uit te delen als de kinderen achterin zitten klieren. Of een tweede hamburger naar binnen te proppen. Maar dagen kunnen niet altijd hetzelfde zijn. Vergeten de auto op de handrem te zetten. Tergend langzaam hobbelt de auto de parkeerplaats af, ze hebben niets in de gaten, ze staan hun vingers af te likken. Het zijn nette mensen, ze gooien hun rotzooi niet op straat. Eentje kijkt om zich heen op zoek naar een afvalbak, vanuit zijn ooghoeken ziet hij de auto over de rand van een gapende afgrond verdwijnen: *Oh my God*. De anderen draaien zich om, ze zien nog net een glimp van een achterbumper. In koor: *Oh my God*. Zo zijn ze. Nee, zo zijn ze niet. Zo zijn we. Er hoeft maar iets onverwachts te gebeuren en het is *Oh my God*. Of *Shit*. Of *Scheisse!* In een ander land. Of *Merde*. In weer een ander land. Het hangt er net vanaf waar je je bevindt.

Allemaal poep, *Shit* en *Scheisse* en *Merde*, allemaal poep. Alleen hoor je nooit, als iemand zich op de vingers slaat, nooit hoor je *Poep*. Wel *Shit*, *Scheisse* en *Merde*. *Stront* zul je ook niet gauw horen. Of *Kak*. Zelfs in de landen waar poep, stront en kak vandaan komen, zeggen ze nooit *Poep* of *Stront* of *Kak* als ze de deur achter zich dichttrekken en de sleutels liggen nog op tafel. Liever zeggen ze *Shit*, wat ook poep is, maar niet in hun eigen taal. Of ze zeggen *Fuck*. Zo ver reikt de invloed van onze achterwerken. Dat ze aan de andere kant van de wereld ons *Shit* en *Fuck* hebben overgenomen. *Oh my God* niet, *Oh my God* blijft voorlopig hier, voor als het ons boven de pet gaat. *Shit* als het gewoon *Fuck* is en *Oh my God* voor boven de pet. We zitten thuis op de bank, Buddweiser erbij, hamburger in onze grijpprage tengels, er wordt op